

Nr 111.

Av herr Norling och herr Persson, Ola, om avskaffande av folkpensionsavgifterna.

Kostnaderna för folkpensioneringen bestridas:

1. genom avgifter från alla som fyllt 18 år upp till 67 år och själva ej äro folkpensionärer, dock uttages icke avgift av den vars till statlig skatt taxerade inkomst icke uppgår till 1 200 kronor eller, om vederbörande är gift, för vilken makarnas taxerade inkomst sammanlagt icke uppgår till 1 200 kronor. Avgiften är 1 procent av det taxerade inkomstbeloppet (en halv procent för vardera av samtaxerade makar) men kan inte vara lägre än sex och inte högre än 100 kronor om året per person;
2. genom ränta på den så kallade folkpensioneringsfonden;
3. genom kommunala bidrag till tilläggs pensioner av skilda slag;
4. genom statsanslag.

Den statliga inkomsten genom folkpensionsavgifter belöpte sig under budgetåret 1951/52 till omkring 145 miljoner kronor och beräknas till kommande budgetår 1952/53 till omkring 155 miljoner kronor.

Till i slutet av 1952 beräknas enligt statsverkspropositionen folkpensionärernas antal vara 814 000, därav 629 000 ålderspensionärer och 185 000 som skulle erhålla invalidpension och sjukbidrag.

Folkpensioneringens totalkostnad var år 1950 omkring 800 miljoner kronor, de kommunala bostadstilläggen icke inberäknade. Statens årskostnader räknades till 725 miljoner kronor, varav omkring 30 miljoner kronor bestredos av räntor från folkpensioneringsfonden. Kommunerna svarade för 75 miljoner kronor, vartill kommo de kommunala pensionstilläggen, vilka uppgingo till omkring 17 miljoner kronor. I statsverkspropositionen anmäles för budgetåret 1952/53 ett medelsbehov av 741 miljoner kronor som bidrag till folkpensioner samt ett anslag av 205 miljoner kronor för index-tillägg till folkpensionen, tillsammans ett belopp av 946 miljoner kronor i medelsbehov för folkpensioneringen.

De pensionsavgifter som inflyta till statskassan täcka således endast till ringa del utgifterna för folkpensioneringen. Däremot bliva pensionsavgifterna betungande för de lägre inkomsttagarna och verka som en hård extra-beskattnings av dessa.

Ett borttagande av pensionsavgiften skulle för denna befolkningsgrupp vara liktydig med en skattelindring.

Enligt uttalande från sakkunnigt håll skulle ett borttagande av folkpensionsavgifterna innebära en avsevärd lättnad i arbetet för skattemyndigheterna.

Det framhålles, att de många undantagen, sambeskattningen, kontrollen av över- och underåriga samt utläningar, av vilka en del äro skyldiga att betala folkpensionsavgift, andra inte, vålla stort besvär för de lokala skattemyndigheterna. Det inkomstbortfall för statskassan, som ett borttagande av folkpensionsavgiften innebär, kunde överföras till vanlig statlig beskattning. En sådan omläggning av beskattningen för folkpensionering, från särskilda folkpensionsavgifter till vanlig statlig beskattning, skulle innebära en överflyttning av skattebördan från de svagare till de starkare skattebetalarna.

I anslutning till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen för sin del beslutar sådan ändring av lagen om folkpensionering, att paragraferna 19, 20, 21 och 22 upphävas.

Stockholm i januari 1952.

Anton Norling.

Ola Persson.
